

Środa, 7 lipca 2010 r.

39. wzywa Komisję do wyjaśnienia w wysuwanych wnioskach legislacyjnych roli organów nadzorczych w dziedzinie polityki wynagrodzeń;
40. podkreśla, że wynagrodzenie zmienne nie powinno być wypłacane w formie pojazdów lub za pomocą metod ułatwiających unikanie płacenia podatku dochodowego od tego wynagrodzenia;
41. domaga się zagwarantowania, że proces regulacji wynagrodzeń nie odbywa się ze szkodą dla podstawowych praw gwarantowanych w traktatach, a w szczególności praw partnerów społecznych do zawierania i egzekwowania układów zbiorowych zgodnie z praktykami i przepisami krajowymi;
42. wzywa Komisję do stworzenia unijnych ram zarządzania kryzysowego w celu uniknięcia nowego kryzysu finansowego, z uwzględnieniem inicjatyw podejmowanych przez organy międzynarodowe, takie jak G20 i MFW;
43. wzywa Komisję, by nakłaniała państwa członkowskie do przypominania spółkom giełdowym i spółkom świadczącym usługi finansowe o ich odpowiedzialności społecznej, spadku ich reputacji i konieczności dawania dobrego przykładu w prosperującej społeczności międzynarodowej;
44. uważa, że kontynuowanie działalności lub zachowanie filii na terytoriach niechętnych do współpracy jest zasadniczo sprzeczne z długoterminowymi interesami przedsiębiorstwa oraz domaga się opracowania europejskiej strategii zwalczania rajów podatkowych w celu realizacji zamiarów zapowiedzianych przez grupę G20 w Londynie i Pittsburghu;

*

* *

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i unijnym oraz krajowym organom regulacyjnym.

Transgraniczne zarządzanie kryzysowe w sektorze bankowym

P7_TA(2010)0276

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2010 r. zawierającego zalecenia dla Komisji w sprawie transgranicznego zarządzania kryzysowego w sektorze bankowym (2010/2006(INI))

(2011/C 351 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego wprowadzenia w życie ram działania dla rynków finansowych: plan działania ⁽¹⁾, przyjętą w dniu 13 kwietnia 2000 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 października 2009 r. zatytułowany „Unijne ramy transgranicznego zarządzania kryzysowego w sektorze bankowym” (COM(2009)0561),
- uwzględniając wniosek z dnia 23 września 2009 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanawiającego Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego (COM(2009)0499),

⁽¹⁾ Dz.U. C 40 z 7.2.2001, s. 453.

Środa, 7 lipca 2010 r.

- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 23 września 2009 r. dotyczący decyzji Rady powierzającej Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania dotyczące funkcjonowania Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (COM(2009)0500),
- uwzględniając wniosek z dnia 23 września 2009 r. w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego (COM(2009)0501),
- uwzględniając dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając drugą dyrektywę Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w Państwach Członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału ⁽⁵⁾ trzecią dyrektywę Rady 78/855/EWG z dnia 9 października 1978 r. dotyczącą łączenia spółek akcyjnych ⁽⁶⁾ oraz szóstą dyrektywę Rady 82/891/EWG z dnia 17 grudnia 1982 r. dotyczącą podziału spółek akcyjnych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając protokół ustaleń z dnia 1 czerwca 2008 r. w sprawie współpracy między organami nadzoru finansowego, bankami centralnymi i ministrami finansów Unii Europejskiej w zakresie transgranicznej stabilności finansowej,
- uwzględniając zalecenie nr 13 zawarte w sprawozdaniu grupy wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacquesa de Larosièrè'a przekazane przewodniczącemu Barroso w dniu 25 lutego 2009 r., w którym „grupa domaga się wprowadzenia w UE spójnych i funkcjonalnych ram prawnych w zakresie zarządzania kryzysowego”,
- uwzględniając art. 42 i 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0213/2010),
- A. mając na uwadze, że w Unii Europejskiej istnieje wewnętrzny rynek usług bankowych, a nie szereg niezależnych od siebie usług, oraz mając na uwadze, że ten rynek wewnętrzny ma kluczowe znaczenie dla konkurencyjności Unii na świecie,
- B. mając na uwadze niewystarczające w chwili obecnej uregulowania międzynarodowe dotyczące zarządzania kryzysowego w sektorze bankowym,

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

⁽³⁾ Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 295 z 20.10.1978, s. 36.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 47.

Środa, 7 lipca 2010 r.

- C. mając na uwadze, że istniejące unijne i międzynarodowe mechanizmy nadzoru sektora finansowego okazały się nieskuteczne w zakresie zapobiegania powstawaniu efektu domina w dziedzinie finansów lub skutecznego ograniczania jego zakresu,
- D. mając na uwadze, że koszty zarządzania kryzysowego stały się zbyt dużym obciążeniem dla podatników, wzrostu i zatrudnienia,
- E. mając na uwadze, że uczestnictwo akcjonariuszy, a następnie wierzycieli w podziale obciążeń ma kluczowe znaczenie dla ograniczenia do minimum kosztów dla podatników wynikających z jakiegokolwiek kryzysu na rynkach finansowych lub kryzysu instytucji finansowych,
- F. mając na uwadze, że w wyniku braku unijnych regulacji i nadzoru lub ich słabości pojawiły się nieskoordynowane działania władz krajowych oraz zwiększyło się ryzyko postaw protekcjonistycznych, zakłócenia konkurencji (w tym poprzez pomoc państwa) oraz zagrożenie dla stworzenia rynku wewnętrznego usług finansowych,
- G. mając na uwadze, że jednolite podejście do problemu zapobiegania upadłości danej grupy bankowej byłoby bliższe pojęciu rynku wewnętrznego,
- H. mając na uwadze, że silny rynek wewnętrzny usług finansowych ma decydujące znaczenie dla światowej konkurencyjności Unii,
- I. mając na uwadze, że niezbędne wprowadzenie rozliczalności podmiotów bankowych powinno przyczynić się do realizacji głównego celu, jakim jest rekonstrukcja rynków finansowych z korzyścią dla finansowania gospodarki,
- J. mając na uwadze, że w wyniku kryzysu istnieje potrzeba a obywatele domagają się, aby instytucje UE – współpracując w ramach dialogu z G20 i innymi forami międzynarodowymi – w trybie pilnym stworzyły odpowiednie ramy, które w obliczu kryzysu pozwolą zachować stabilność finansową, zminimalizować koszty ponoszone przez podatnika oraz zachować podstawowe usługi bankowe i ochronią depozytariuszy,
- K. mając na uwadze, że stabilność finansowa i zintegrowane rynki finansowe wymagają transgranicznego nadzoru nad transgranicznymi i systemowymi instytucjami finansowymi,
- L. mając na uwadze, że celem ram prawnych UE służących ponadgranicznemu zarządzaniu kryzysowemu jest uprawnienie właściwych organów do przyjmowania środków obejmujących również interwencję w zarządzanie grupami bankowymi, gdy zachodzi taka potrzeba (w szczególności, choć nie wyłącznie, w przypadku banków przyjmujących depozyty w sytuacji, gdzie istnieje możliwość wystąpienia ryzyka systemowego),
- M. mając na uwadze, że celem ram prawnych UE służących ponadgranicznemu zarządzaniu kryzysowemu jest również objęcie regulacjami zarówno ponadgranicznych grup bankowych, jak i pojedynczych banków prowadzących działalność ponadgraniczną wyłącznie za pośrednictwem oddziałów; mając na uwadze, że należy zapewnić również jednolite regulacje w odniesieniu do ponadgranicznych grup bankowych,
- N. mając na uwadze, że zdecydowana odpowiedź na kryzys wymaga spójnego i wszechstronnego podejścia obejmującego lepszy nadzór (wdrożenie nowej struktury nadzoru UE), lepszych uregulowań prawnych (stałych inicjatyw podobnych do tych w sprawie dyrektywy 2006/48/WE, dyrektywy 2006/49/WE, dyrektywy 94/19/WE oraz wynagrodzeń kadry kierowniczej) oraz skutecznych ram zarządzania kryzysowego dla instytucji finansowych,
- O. mając na uwadze, że zasada „truciciel płaci” powinna zostać rozszerzona na sektor finansowy z powodu druzgocącego wpływu niepowodzenia tego sektora na kraje, sektory oraz całą gospodarkę,
- P. mając na uwadze, że interwencja na wczesnym etapie i rozwiązanie sytuacji kryzysu bankowego powinny zostać podjęte na podstawie dobrze określonych kryteriów, takich jak niedokapitalizowanie, zmniejszona płynność lub pogorszenie jakości lub wartości aktywów; mając na uwadze, że interwencja powinna być powiązana z systemami zabezpieczania depozytów,

Środa, 7 lipca 2010 r.

- Q. mając na uwadze, że potrzebny jest surowy europejski kodeks postępowania dla kadry kierowniczej, a także mechanizmy zniechęcające do niewłaściwego zachowania, i należy je rozwijać zgodnie z odnośnymi inicjatywami międzynarodowymi,
- R. mając na uwadze znaczenie przeprowadzenia przez Komisję pełnej oceny oddziaływania przy rozważaniach dotyczących stosowności wprowadzenia nowych wytycznych w zakresie zarządzania spółkami,
- S. mając na uwadze, że w ciągu trzech lat po ustanowieniu operacyjności Europejskiego Organu Nadzoru Bankowego (EBA), unijnych bankowych zasad postępowania naprawczego, funduszu stabilności finansowej UE oraz jednostki awaryjno-naprawczej Komisja powinna rozważyć stosowność objęcia szerszym zakresem ram zarządzania kryzysowego również innych pozabankowych instytucji finansowych, włączając w to firmy ubezpieczeniowe oraz zarządzające aktywami i funduszami, lecz nie tylko, oraz powinna również zbadać wykonalność i stosowność ustanowienia sieci krajowych funduszy stabilności dla wszystkich instytucji nieuczestniczących w funduszu stabilności UE, jak zaproponowano w załączniku 3,
- T. mając na uwadze, że należy unikać pokusy nadużycia, aby zapobiec nadmiernemu podejmowaniu ryzyka, a także że potrzebne są ramy chroniące system, a nie przestępczych uczestników tego systemu, oraz że w szczególności nie należy wykorzystywać żadnych funduszy naprawczych do dofinansowania akcjonariuszy banków lub wynagradzania szczebla kierowniczego za własnoręcznie spowodowane straty; mając na uwadze, że instytucje korzystające w tym kontekście z unijnych bankowych zasad postępowania naprawczego powinny liczyć się z konsekwencjami, takimi jak środki administracyjne i naprawcze; mając na uwadze, że eliminacja pokusy nadużycia powinna być naczelną zasadą przyszłego nadzoru finansowego,
- U. mając na uwadze, że obecne trudności gospodarcze, finansowe i socjalne oraz szereg nowych wymogów regulacyjnych dotyczących banków wymagają stopniowego i rozsądnego podejścia, ale nie powinny zniechęcać do podejmowania ambitnych i pilnych działań,
- V. mając na uwadze, że transfer aktywów w ramach grupy bankowej nie powinien w żadnym wypadku zagrażać stabilności finansowej i płynności cedenta i powinien być dokonywany przy sprawiedliwej wycenie rynkowej lub cenie; mając na uwadze, że należy opracować jasne zasady wyceny aktywów o obniżonej wartości oraz postępowania w przypadku filii i oddziałów w krajach przyjmujących,
- W. mając na uwadze, że Unia będzie musiała wypracować wspólne zasady co do sposobu postępowania w przypadku kryzysu w instytucjach finansowych,
- X. mając na uwadze, że środki stosowane w sektorze bankowym powinny promować gospodarkę realną w zakresie jej krótko- i długoterminowego finansowania i potrzeb inwestycyjnych,
- Y. mając na uwadze, że konieczne jest zawężanie różnic pomiędzy krajowymi przepisami prawnymi oraz zasadami dotyczącymi niewypłacalności poprzez ujednoczone ramy i wzmocniony dialog pomiędzy krajowymi organami nadzorczymi i władzami w obrębie transgranicznych grup ds. stabilności finansowej,
- Z. mając na uwadze, że rosnące rozmiary, złożoność i wzajemne powiązania zarówno na szczeblu regionalnym, jak i globalnym, wykazały, że upadłość instytucji, niezależnie od ich rozmiaru, może mieć efekt domina w całym systemie finansowym, w związku z czym oczekuje wprowadzenia skutecznych ram postępowania w przypadku kryzysu w odniesieniu do wszystkich banków, stopniowo i etapami, zalecając położenie początkowo największego nacisku na instytucje o najwyższej koncentracji ryzyka; mając na uwadze, że ramy postępowania w przypadku kryzysu powinny w jak najszerszym stopniu uwzględniać podobne inicjatywy międzynarodowych gremiów,
- AA. mając na uwadze, że pewna ograniczona liczba banków (transgraniczne banki systemowe) stanowi wysokie ryzyko systemowe z uwagi na ich rozmiar, strategie inwestycyjne, złożoność oraz wzajemne powiązania na terenie Unii, co wymaga pilnego wprowadzenia specjalnych i ukierunkowanych zasad,
- AB. mając na uwadze, że aby unijne ramy postępowania w przypadku kryzysu były skuteczne w zakresie wspierania interwencji, wymagają one wspólnego zbioru reguł, odpowiedniej wiedzy fachowej oraz zasobów finansowych, które w związku z tym powinny być najważniejszymi filarami proponowanego priorytetowego systemu dla transgranicznych banków systemowych,

Środa, 7 lipca 2010 r.

- AC. mając na uwadze, że nadzór, uprawnienia do wczesnej interwencji oraz środki naprawcze należy uznać za trzy wzajemnie ze sobą powiązane elementy wspólnych ram,
- AD. mając na uwadze, że wprowadzony w trybie przyspieszonym specjalny system dla transgranicznych banków systemowych powinien w perspektywie średnio- lub długoterminowej ewoluować w kierunku powstania uniwersalnych zasad dotyczących wszystkich transgranicznych instytucji finansowych w Unii i obejmujących zharmonizowane zasady UE w przypadku stwierdzenia niewypłacalności,
- AE. mając na uwadze, że każdy fundusz stabilności stworzony na bazie ogólnounijnej powinien służyć wyłącznie celowi rozwiązania przyszłych kryzysów, nie zaś spłacaniu minionych interwencji lub problemów wynikających z kryzysu finansowego z lat 2007-2008,
1. zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi do dnia 31 grudnia 2010 r. jednego lub większej liczby wniosków prawodawczych opierających się na art. 50 i 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczących unijnych ram zarządzania kryzysowego, funduszu stabilności finansowej UE (funduszu) oraz jednostki awaryjno-naprawczej w oparciu o szczegółowe zalecenia przedstawione w załączniku, z uwzględnieniem inicjatyw podejmowanych przez organy międzynarodowe, takie jak G20 i Międzynarodowy Fundusz Walutowy, aby zagwarantować równe szanse na poziomie globalnym, i w oparciu o dogłębną analizę wszelkich dostępnych rozwiązań alternatywnych, w tym ocenę skutków;
 2. potwierdza, że zalecenia te są zgodne z zasadą pomocniczości oraz podstawowymi prawami obywateli;
 3. jest zdania, że zapotrzebowanie finansowe związane z omawianym wnioskiem można pokryć z odpowiednich alokacji budżetowych (z wyłączeniem składek na fundusz stabilności finansowej UE, które mają należeć do zakresu odpowiedzialności należących do niego banków);
 4. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, a także szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku Komisji i Radzie oraz parlamentom i rządóm państw członkowskich.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:

SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WNIOSKOWANEGO PROJEKTU

Zalecenie nr 1 dotyczące wspólnych unijnych ram postępowania w przypadku kryzysu

Parlament Europejski jest zdania, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

1. utworzenie europejskich ram zarządzania kryzysowego obejmujących minimalny zbiór wspólnych zasad oraz docelowo wspólnego prawa dotyczącego postępowania naprawczego i niewypłacalności odnoszącego się do wszystkich instytucji bankowych działających na terenie Unii Europejskiej, którego celem będzie:
 - wspieranie stabilności systemu finansowego,
 - ograniczenie efektu domina w dziedzinie finansów lub zapobieganie mu,
 - ograniczenie kosztów społecznych interwencji,
 - zoptymalizowanie pozycji depozytariuszy oraz zagwarantowanie im równego traktowania w całej Unii,
 - zachowanie świadczenia podstawowych usług bankowych,
 - zapobieganie powstawaniu zjawiska pokusy nadużycia oraz obciążaniu jego kosztami przemysłu i akcjonariuszy, a także internalizacja negatywnych kosztów zewnętrznych wywołanych przez instytucje i rynki finansowe,

Środa, 7 lipca 2010 r.

- zagwarantowanie równego traktowania wszystkich kategorii wierzycieli w Unii, w tym równego traktowania wszystkich filii i oddziałów tej samej transgranicznej instytucji we wszystkich państwach członkowskich,
 - zapewnienie poszanowania praw pracowników,
 - wzmocnienie wewnętrznego rynku usług finansowych UE oraz jego konkurencyjności;
2. stopniową koordynację istniejących przepisów dotyczących postępowania naprawczego i niewypłacalności oraz uprawnień nadzorczych, a także stworzenie skutecznego wspólnego systemu unijnego w rozsądnym okresie czasu;
 3. po zakończeniu procesu harmonizacji przepisów dotyczących niewypłacalności i nadzoru na koniec okresu przejściowego ustanowienie jednego organu UE prowadzącego postępowanie naprawcze, jako osobnego podmiotu lub jako jednostki w ramach EBA;
 4. aby poprawić współpracę i przejrzystość, regularne dokonywanie przez organy nadzoru wzajemnej weryfikacji, pod przewodnictwem EBA, opartej na uprzedniej samoocenie;
 5. w przypadku zaistnienia konieczności prowadzenia postępowania naprawczego wobec instytucji transgranicznej lub likwidacji takiej instytucji, przeprowadzenie dochodzenia (przez niezależnych ekspertów powołanych przez EBA) w celu wyjaśnienia przyczyn zaistniałej sytuacji oraz odpowiedzialności za nią. Zadbanie o poinformowanie Parlamentu o wynikach rzeczonych dochodzeń;
 6. przydzielenie odpowiednim organom nadzoru odpowiedzialności za zarządzanie kryzysowe (w tym uprawnień do wczesnej interwencji) oraz zatwierdzanie planów awaryjnych poszczególnych banków:
 - w przypadku transgranicznych banków systemowych: EBA w bliskiej współpracy z kolegium krajowych organów nadzorczych oraz transgranicznymi grupami ds. stabilności finansowej (opisanymi w protokole ustaleń z dnia 1 czerwca 2008 r.);
 - w przypadku wszystkich pozostałych transgranicznych banków niesystemowych: skonsolidowany organ nadzoru wewnątrz kolegium (pod uzgodnionym zarządem kolegium) koordynowany przez EBA oraz działający w konsultacji z transgranicznymi grupami ds. stabilności finansowej;
 - w przypadku banków lokalnych: lokalny organ nadzoru;
 7. opracowanie wspólnego zbioru zasad obejmujących wspólne metody, definicje i terminologię, jak również zbioru odpowiednich kryteriów dotyczących testów warunków skrajnych dla banków transgranicznych;
 8. zapewnienie wprowadzenia planów awaryjno-naprawczych jako wymogu prawnego; plany awaryjno-naprawcze muszą zawierać dogłębną samoocenę instytucji oraz szczegóły dotyczące sprawiedliwej dystrybucji aktywów i kapitału, w tym odpowiedniego wycofywania transferów z przedsiębiorstw zależnych i oddziałów do innych jednostek, a także identyfikacji „płaszczyzn łupliwości” umożliwiających podział samodzielnych modułów, zwłaszcza tych dostarczających kluczowej infrastruktury, np. usług płatniczych. Wymogi dotyczące zawartości tych planów powinny być współmierne do wielkości banku, jego działalności i zasięgu geograficznego. Zapewnienie regularnej aktualizacji planów awaryjno-naprawczych;
 9. opracowanie do grudnia 2011 r. europejskiego systemu oceny banków przez organy nadzoru („deska rozdzielcza ryzyka”), opartego na wspólnym zestawie wskaźników jakościowych i ilościowych. Wskaźniki „deski rozdzielczej ryzyka” powinny być oceniane odpowiednio do charakteru, skali i złożoności danej instytucji, przy jednoczesnym zachowaniu poufności. „Deska rozdzielcza ryzyka” powinna zawierać minimalnie następujące dane:
 - kapitał,
 - dźwignię finansową,
 - płynność,
 - termin wykupu/płatności, stopę procentową oraz niedopasowanie walutowe,
 - płynność aktywów,
 - duży stopień ekspozycji i ryzyka koncentracji,
 - spodziewane straty,

Środa, 7 lipca 2010 r.

- wrażliwość na ceny rynkowe, stopy procentowe i kursy wymiany,
 - dostęp do środków finansowych,
 - wyniki prób obciążenia,
 - skuteczność kontroli wewnętrznej,
 - jakość zarządzania i ładu korporacyjnego,
 - złożoność i nieprzejrzystość,
 - prognozy ryzyka,
 - zgodność z przepisami lub wymogami prawnymi;
10. uprawnianie organów nadzoru do interwencji w oparciu o prognozy systemu oceny w pełnej zgodności z zasadą proporcjonalności oraz zapewnienie instytucjom odpowiedniego czasu na samodzielne zarządzenie uchybieniem;
11. zapewnienie organom nadzoru odpowiednich narzędzi prawnych do interwencji poprzez zmianę obecnego prawodawstwa sektorowego lub poprzez uchwalenie nowego prawodawstwa sektorowego w celu:
- żądania dokonania modyfikacji kapitału (powyżej minimalnych wymogów regulacyjnych) lub płynności oraz zmiany w rodzaju prowadzonej działalności i procesach wewnętrznych,
 - zalecenia lub wprowadzenia zmian na stanowiskach kierowniczych,
 - wymuszenia zatrzymania zysków i dywidendy oraz nałożenia ograniczeń w celu skonsolidowania wymogów kapitałowych; ograniczenia warunków zezwoleń na prowadzenie działalności bankowej,
 - zezwalania organom nadzoru na uruchamianie procesu oddzielania samodzielnych modułów, zarówno tych upadających, jak i tych prosperujących, od instytucji celem zapewnienia, że główne funkcje będą nadal wykonywane,
 - narzucenia całkowitej lub częściowej sprzedaży,
 - transferu aktywów i pasywów do innych instytucji w celu zagwarantowania ciągłości operacji o znaczeniu systemowym,
 - tworzenia banku pomostowego lub banku zachowującego „dobre” aktywa/banku likwidującego „złe” aktywa,
 - żądania zamiany długów na akcje lub inne rodzaje kapitału zamiennego w zależności od charakteru danej instytucji przy zastosowaniu odpowiednich redukcji wartości,
 - tymczasowego przejęcia kontroli publicznej,
 - wprowadzenia okresowego zawieszenia („moratorium”) pewnych rodzajów roszczeń wobec banku,
 - kontroli procesu wewnątrzgrupowych transferów aktywów,
 - powołania specjalnego administratora na poziomie grupy,
 - uregulowania likwidacji,
 - umożliwienia EBA udzielenia zezwolenia na interwencję funduszu stabilności finansowej UE, w tym w celu udzielania średnioterminowego finansowania w sytuacjach kryzysowych, zastrzyków kapitału i gwarancji,
 - nałożenia środków administracyjnych i naprawczych na instytucje korzystające z funduszu;

Środa, 7 lipca 2010 r.

12. wszystkie narzędzia wymienione w punkcie 11 są stosowane przy pełnym poszanowaniu zasad konkurencji UE i przy zapewnieniu równego traktowania wierzycieli i depozytariuszy we wszystkich państwach członkowskich.

Zalecenie nr 2 dotyczące transgranicznych banków systemowych

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

1. z uwagi na specyficzną rolę transgranicznych banków systemowych na wewnętrznym rynku usług finansowych należy w trybie pilnym zająć się nimi za pomocą nowych specjalnych przepisów nazywanych europejskim prawem bankowym, które zostaną opracowane do końca 2011 r. Zostaną zaproponowane również bardziej ogólne reguły dotyczące wszystkich innych rodzajów banków transgranicznych;
2. transgraniczne banki systemowe będą funkcjonować w oparciu o nowe wzmocnione specjalne przepisy; przepisy te usuną przeszkody prawne na drodze do skutecznego prowadzenia działalności w skali transgranicznej i zapewnią jasne i przewidywalne traktowanie akcjonariuszy, depozytariuszy, wierzycieli i innych zainteresowanych stron, zwłaszcza po wewnątrzgrupowych transferach aktywów. Obejmować będą one specjalną, 28. zasadę dotyczącą procedury niewypłacalności dla transgranicznych banków systemowych, którą można następnie objąć wszystkie banki transgraniczne;
3. Komisja przyjmie środki ustalające, do kwietnia 2011 r., kryteria definicji transgranicznych banków systemowych. W oparciu o wspomniane kryteria takie banki będą regularnie identyfikowane przez radę nadzorczą, po konsultacji z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (art. 12b sprawozdania Komisji Gospodarczej i Monetarnej z dnia 17 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego („sprawozdanie EBA”);
4. w odniesieniu do wszystkich poszczególnych transgranicznych banków systemowych EBA będzie sprawować kontrolę i działać za pośrednictwem właściwych organów krajowych (zgodnie ze sprawozdaniem EBA);
5. Komisja przyjmuje środki wprowadzające mechanizm transferu aktywów w obrębie transgranicznych banków systemowych, z uwzględnieniem potrzeby ochrony praw krajów przyjmujących;
6. fundusz stabilności finansowej UE oraz jednostka awaryjno-naprawcza będą wspierać interwencje prowadzone przez EBA w zakresie zarządzania kryzysowego, postępowania naprawczego lub niewypłacalności i odnoszące się do transgranicznych banków systemowych.

Zalecenie nr 3 dotyczące funduszu stabilności finansowej UE

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

1. utworzenie funduszu stabilności finansowej UE (zwanego funduszem), którego zadaniem będzie finansowanie działań interwencyjnych (rehabilitacja oraz właściwe rozwiązanie działalności) mających na celu zachowanie stabilności systemu oraz ograniczanie efektu domina powodowanego przez upadające banki. Do kwietnia 2011 r. Komisja przedstawi Parlamentowi wniosek zawierający szczegóły statutu, struktury, sposobu zarządzania, rozmiaru i modelu operacyjnego funduszu, a także szczegółowy harmonogram wdrażania (zgodnie z pkt 2 i 3 poniżej);
2. fundusz będzie:
 - paneuropejski,
 - finansowany ex ante przez transgraniczne banki systemowe w oparciu o antycykliczne kryteria oparte na ocenie ryzyka oraz przy uwzględnieniu ryzyka systemowego stwarzanego przez poszczególne banki. Banki wpłacające składkę do funduszu nie będą zobowiązane do wnoszenia wkładek do podobnych funduszy stabilności lub jednostek awaryjno-naprawczych w swych krajach,
 - jednostką odrębną i niezależną w stosunku do systemów gwarantowania depozytów,
 - miał odpowiedni rozmiar, aby prowadzić interwencje czasowe (takie jak pożyczki, zakup aktywów i zastrzyki kapitału) oraz pokrywać koszty procedur dotyczących postępowania naprawczego i niewypłacalności,
 - budowany stopniowo, przy uwzględnieniu aktualnego środowiska gospodarczego,
 - zaprojektowany w taki sposób, aby nie stwarzał pokusy nadużycia oraz nie służył do ratowania akcjonariuszy banków czy też do wynagradzania kadry kierowniczej za własnoręcznie spowodowane straty;

Środa, 7 lipca 2010 r.

3. oprócz powyższego Komisja zajmie się:
- wytycznymi inwestycyjnymi dotyczącymi aktywów funduszu (ryzyko, płynność, zgodność z celami UE),
 - kryteriami selekcji kierownika aktywów funduszy (wewnętrznie lub za pośrednictwem prywatnej lub publicznej osoby trzeciej, takiej jak Europejski Bank Inwestycyjny),
 - możliwością składek kwalifikujących się do obliczenia określonych prawem wskaźników adekwatności kapitałowej,
 - środkami administracyjnymi (kary lub systemy rekompensat) dla tych transgranicznych banków systemowych, które korzystają z funduszu,
 - warunkami ewentualnego rozszerzenia zakresu funduszu, tak aby obejmował wszystkie banki systemowe nienależące do transgranicznych banków systemowych,
 - zakresem i stosownością ustanowienia sieci funduszy krajowych dla wszystkich instytucji nieuczestniczących w funduszu. Następnie należy ustanowić unijne ramy regulujące istniejące i przyszłe fundusze krajowe, które będą funkcjonowały przy pomocy jednolitych i obowiązkowych zasad.

Zalecenie nr 4 dotyczące jednostki awaryjno-naprawczej

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

zostanie utworzona niezależna jednostka awaryjno-naprawcza w celu kierowania procedurami dotyczącymi postępowania naprawczego i niewypłacalności dla transgranicznych banków systemowych. Jednostka ta będzie:

- działać w ramach ścisłych granic określonych ramami prawnymi oraz kompetencjami EBA,
- źródłem wiedzy fachowej w dziedzinie prawa i finansów ze specjalizacją w restrukturyzacji banków, reformach i likwidacji,
- ściśle współpracować z władzami krajowymi w zakresie wdrażania, pomocy technicznej oraz użyczenia personelu,
- proponować wypłaty z funduszu,
- w przypadku zaistnienia sytuacji kryzysowej w instytucji transgranicznej lub w przypadku jej likwidacji niezależni eksperci wyznaczeni przez EBA powinni przeprowadzić szczegółowe dochodzenie w sprawie, w celu zanalizowania i określenia przyczyn oraz zakresu odpowiedzialności. O wyniku rzeczonych dochodzeń należy poinformować Parlament.

Europejski Fundusz Stabilizacyjny oraz europejski mechanizm stabilizacji finansowej - przyszłe działania

P7_TA(2010)0277

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2010 r. dotyczącej europejskiego instrumentu stabilizacji finansowej i europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej oraz działań na przyszłość

(2011/C 351 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 122 i 143,
- uwzględniając zakres uprawnień Eurogrupy z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie europejskiego instrumentu stabilizacji finansowej,